

+

Skal Emils mor med til Mariannelund ?

1

Ja

Nej

+

Har Emil været i Mariannelund før ?

1

Ja

Nej

+

Har Emil spist pandekager på pandekagestedet ?

2

Ja

Nej

+

Er der mange mennesker i doktorens venteværelse ?

1

Ja

Nej

+

Er den lille mand i venteværelset sur ?

2

Ja

Nej

*

Og så skulle de af sted til Mariannelund. Se godt efter lille Ida, mens vi er væk, råbte Emils mor. Hun sad på kuskensædet sammen med Emils far. Bag ved dem sad Emil med suppeterrinen. Og luen havde han ved siden af sig på sædet. Han skulle jo også have noget på hovedet, når de kørte hjem igen. Hvor var det godt, han var kommet til at tænke på det! Hvad skal jeg lave til aftensmad? råbte Line, lige idet vognen kørte. Lav, hvad du vil, råbte Emils mor. Jeg har andet at tænke på nu. Så laver jeg suppe, råbte Line. I det samme så hun noget blomstret forsvinde henne, hvor vejen drejede, og så huskede hun jo, hvordan det var fat. Hun så bedrøvet på Alfred og lille Ida. Ja, så bliver det nok blodbrød og flæsk i stedet, sagde hun. Emil havde været i Mariannelund før. Han kunne godt lide at sidde højt til vogns og se vejen svinge og kigge på gårdene, han kørte forbi, og på børnene, der boede på gårdene, og hundene, der gøede bag havelågerne, og hestene og køerne, der græssede på markerne. Men denne gang var det knap så morsomt. Denne gang sad han med en suppeterrin ned over øjnene og kunne ikke se andet end en smule af sine egne knapstøvler gennem den smalle sprække under kanten af suppeterrinen. Han måtte hele tiden spørge sin far: Hvor er vi nu? Er vi kørt forbi pandekagestedet? Kommer vi snart til grisestedet? Emil havde selv fundet på navne til alle gårdene langs vejen. Pandekagestedet hed sådan, fordi der engang havde stået to små tykke børn og spist pandekager ude ved havelågen, da Emil kørte forbi. Og grisestedet var opkaldt efter en sjov, lille gris, som Emil af og til havde kløet på ryggen. Men nu sad han bare der og kiggede ned på sine knapstøvler og så hverken pandekager eller sjove grise, så det var ikke så underligt, han hele tiden måtte spørge: Hvor er vi nu? Er vi da ikke snart i Mariannelund? Der var fuldt af mennesker i doktorens venteværelse, da Emil kom ind med sin suppeterrin. De havde alle sammen meget ondt af ham, for de forstod jo, at han havde været ude for et ulykkestilfælde. En væmmelig, lille mand grinede himmelhøjt - som om det var sjovt at sidde fast i en suppeterrin. Hihhi, klukkede han, fryser du om ørerne, dreng? Næh, sagde Emil. Hvorfor har du så den tingest på? spurgte manden. For ellers fryser jeg om ørerne, sagde Emil. Han kunne sandelig også godt være morsom, selv om han ikke var ret stor. Lidt efterkom Emil ind til doktoren, og doktoren lo ikke ad ham.

Han sagde bare: Goddag, goddag! Hvad laver du derinde? Emil kunne jo ikke se doktoren, men hilse på ham måtte han i hvert fald, så han bukkede så dybt han kunne med suppeterrin og det hele. I det samme lød der et brag. Bang! Sagde det, og der lå suppeterrinen og var gået midt over. Så hårdt havde Emil dunket hovedet mod doktorens skrivebord. Der røg fire kroner, sagde Emils far stille til Emils mor. Men doktoren hørte det alligevel. Ja, så tjente De da en krone, sagde han, for jeg plejer at få fem kroner, når jeg hjælper små drenge ud af suppeterriner. Men han ordnede jo sagen selv.